

Loht wind värsid ja uland nõige püevä, ühest
kehast tõise, iõ tuld ja rätte, sugulast iga tullawat
taol kuusi teada ei ole, kelle ulu alla ta armule elars
mend. Ta jõudund vhta iga mere runda, süäl ei
üks kala musta wene wõi lotja rummulli keeratus,
ta pugend jenne alle, sirutund vnuud wärsid
läämsid nõwa mere riivide püäle firkars, et süäl
rukulifelt püüwal ründänuise wäpmiss wälla pühka
du. Üni uga ei tule taol filma; seft köht öld taol
armetumal tühki. Suant ta ja ulu uga süäl wene
all öld, süäl kuulab ta ükästfel wene põhja püäl
räärimist. Tama kuulotab wogusi.

Kud as süäl wene põhja püäl rääksid, öld wõd.
käind, ja käind iga wõfel süäl ligidel olawa mit
me mõisa ewoste ja karja loomad paimans.

Kud rääksid: runda naad keksi mirowal wõl
kuksi mõisas elajad paimand. Ta naurand ini
miste rumalust, et neid ründagi wõrutu wõi
süält wälla pelata ei oska. Käksid ku ise kekses
runda ja mis moodi neid üsna rögelt suab üra randa
et naad elajad enam paimata ei wõi.

Kes all moga ja kuulab ja pansi keks oma kera
teha mis räägite. Ommäa kui wõlge wõlge tuli,
pant ta rike olend wõd wõhela, ja süänd jameid fõu.
Tama nõige ligama mõisa peole. Kui mõisa sai, loht
ta emost herra juude wõd, ja ööld, „kõna olen suud
ia süänd, et arga kui elu aatel prob iga wõfel paimi
ad püäl käima, kui fõwite, wõin mina neid paimid
wälla wõlata, et naad calgi enam ei julge tagasi tulla.

Herra luband taale hea summa raha ja hea rüüri
arida, kui ta uga paimid loomade püält wälla kaa
tars. Tama arstind runda runda süäl suuti wie
paimide emoste küüst ja felle jüst wõl ei ole paimi
ad süänd enam loomu waiwada. Herra muusand
hea meeliga mikela mis ta öld luband. Ta tü
nünd moost wäl pöölsigi, seft ta öld nia meelidega
wõga palju ja raha kulutannud; uga ei ühtegi ali
süänd. Herra lubund taad hea meeliga oma
mõisa eloma jätta; uga ta ei ole jüänd, münd jät
le nii ruttu kui jõudis tõise mõisa. Kõna sirda
mööda arstind ta nõige miimide loomad as süäl
summa ligi eland paimidest lühti.